

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2011-BEN, A CSALÁD ÉVÉBEN

EGYMÁSÉI LESZÜNK

ÁPRILISI LEVÉL A CSALÁDOKHOZ, A HÁZASPÁROKHOZ, A JEGYESEKHEZ ÉS A SZERELMESEKHEZ, A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKHEZ, ÉS MINDENKIHEZ, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL

A régebbi időkben, amikor a fiatalok párválasztását sok körülmény és sok emberi elhatározás befolyásolta, amikor a kölcsönös vonzalom és a szerelem csak másodlagos szerepet játszott, a jegyesség a házasság felé vezető út egy jelentős állomása volt. Ha azok, akiknek a jóváhagyása nélkül a házasságot megkötni nem lehetett úgy látták, hogy elérkezett az idő a házasságkötés szándékának nyilvánosságra hozatalára, megrendezték az eljegyzést, a fiatalok gyűrűt váltottak, és hosszabb-rövidebb ideig a nyilvánosság előtt mint jegyespár – menyasszony és vőlegény – szerepeltek. Ezzel a két ember egymás iránti elköteleződését is kinyilvánította, ha ez ellen vétettek, az – általában - a jegyesség felbomlásához vezetett. Volt ennek az időszaknak tehát próbaidő jellege is, de arra is szolgált, hogy a házasulandók egymást jobban megismerjék, és házasságra való érettségük beteljesedjen.

Napjaink civilizált társadalmában az eljegyzés veszített jelentőségéből, többnyire formasággá vált. Nincs ugyanis jelentősége annak, hogy valaki eljegyzett menyasszony, vagy vőlegény. A fiatalok elhatározva, hogy összeházasodnak, egymást menyasszonynak-vőlegénynek tekintik, rokonaik, ismerőseik előtt – akár volt hivatalos eljegyzés, akár nem, - úgy mutatkoznak együtt, mint leendő házasok. Az eljegyzés manapság inkább ünnep, mint állomás a házasság felé vezető úton. Akik azonban nem tulajdonítanak jelentőséget a jegyességnek, legtöbbször a házasságot sem veszik komolyan, a házasságot sem tekintik életre szóló döntésnek.

Idézzétek fel a saját jegyességeket és hasonlítsátok össze a szüleitek, nagyszüleitek jegyességéről hallott történetekkel! Miben láttok változást?

A házasság az egész életre szóló szövetség, elhivatottság, nem az életben bekövetkező alkalmi találkozások egyike. Felbonthatatlan, mert a házasulandók élethivatásukat egymásban, életük teljes összefonódásában találták meg. Az élethivatás pedig nem lehet ideiglenes. Amikor két ember kapcsolata odáig fejlődik, hogy érzik, tudják, hogy életüket kölcsönösen a másiknak ajándékozva teljesehetnek ki, amikor az egymásnak történő elajándékozást önként elfogadják, akkor – formaságok mellőzésével is - „menyasszonnyá”, ill. „vőlegénnyé” válnak. Ők egymást „eljegyezték”, rátették egymásra a „csak tiéd vagyok” jegyét, és mostantól kezdve azon munkálkodnak, hogy együtt, egymással legyenek boldogok. Ez életre szóló feladat, életük végéig munkálkodniuk kell ezen.

Korunkban nem okoz gondot két fiatalnak együtt mutatkozni akkor is, ha még nem jegyesek. Nem is jelent sem polgári, sem egyházi értelemben valamilyen különleges státust jegyesnek lenni. A jegyesség a jegyespárnak fontos, az ő életük egy fontos szakasza; a próbatétel, a kegyelem, és a gyarapodás ideje, amely erőt merít a keresztségből és a házastársi elhivatottságból. A gyűrűk közösség előtt történő megáldása egy igeliturgia keretében szépen hangsúlyozza a jegyesség jelentőségét, ezért az Egyház támogatja a fiatalok ilyen igényét.

***Hogyan tudtok gyermekeiteknek segíteni a párválasztásban és „az igazi” melletti elköteleződésben?
Milyen szerepe van ma a szülőknek az eljegyzés létrejöttében, megszervezésében?***

A próbatétel abban áll, hogy a jegyesek képesek-e az isteni gondviselés által felkínált jeleknek engedelmeskedni. Ezek objektív, tőlük független jelek, az ő szabad akaratuktól függ, követik-e a jelek révén kapott útmutatást. Akarják-e igazán felismerni hivatásukat, vagy pedig hagyják magukat a pillanatnyi benyomások és véletlenek révén sodortatni? Hűségeselek tudnak-e maradni a felismert hivatáshoz, akkor is, ha ezért küzdeni kell, áldozatot és lemondást vállalni? Tévedés lenne a próbatételt próbálkozásnak, kísérletezésnek tekinteni. A házasságot, a végleges és visszavonhatatlan elköteleződést nem lehet „kipróbálni” egy visszavonható és még nem véglegesített kapcsolatban, még akkor sem, ha az már a jegyességig jutott. Ha a jegyesség kísérlet, a kísérleti eredmény semmit sem mond az egészen más feltételek között majd létrejövő házasság sikeréről. Az elhivatottság, a hivatás pedig nem döntés kérdése, hanem adottság, Isten velünk való szándéka. Dönteni arról kell, hogy keressük hivatásunkat, és ha megtaláltuk, akkor követjük szavát.

A jegyesség azért, mert a keresztség és a házasság szentsége öleli körül, és mert benne működik az Isteni Szeretet, kegyelmi idő, egy titokzatos folyamat. A kegyelem teszi képessé a jegyeseket jegyességük és a házasságra való felkészülésük teljes ideje alatt, hogy megértsék: szerelmük nem csupán emberi és teljességgel profán esemény. Így megérthetik, hogy találkozásuk Isten velük kapcsolatos tervének része, megbizonyosodhatnak abban, hogy Isten egymásnak rendelte őket, késztetést éreznek egymás és saját maguk jobb megismerésére és önmaguk meghaladására, azaz maguknak az erényekben való tökéletesítésére. A jegyesség ideje a párbeszéd és az érés, a felelősségvállalás és a hitben való elmélyedés, a gyarapodás és Isten mindenhatósága megtapasztalásának a kitüntetett időszaka.

A jegyesség Isten adománya és nem csupán átmeneti időszak, hanem a házasság szentségére való előkészület ideje is. A Szentlélek jelen van, és közreműködik a maga „csodáival” hogy előkészítse és megvalósítsa a házasság szentségét. A jegyesek manapság általában igen elfoglaltak, a kevés egymással töltött időt szívesen fordítják kikapcsolódásra, szórakozásra. Pedig nagy haszonnal jár, ha találnak időt közös imádkozásra, a Szentírás olvasására, elmélkedésre. A hitben való gyarapodásukra fordított idő százaszorosan megtérül a későbbi házasság éveik során.

***Hogyan tudtok segíteni a fiataloknak az isteni gondviselés által felkínált jelek felismerésében?
Idézetek fel eseteket, melyekben nem-hívő és hívő fiatalok kapcsolatából tartós, termékeny keresztény házasság lett!***

A szerelembe esés – szerelem, jegyesség, házasság – egy szenvedélyből indul ki, amely a szememben vonzerővel ruházza fel a másik személyét, illetve kimondatja velem a másikkra az „igent” (sokszor ez a két dolog eleinte összefonódik), ez viszont egyet jelent azzal, hogy a másikkal jót akarok tenni, és ezzel magamnak is jót teszek. A szeretet dimenziója, és ezen belül a férfi-nő kapcsolat, a szerelem, a jegyesség, illetve a házasság dinamizmusa, az én nagy iskolája. A jegyesség idején ráébredünk, hogy többé nem mondhatjuk én, anélkül, hogy te. Ez a te iskolája, vagyis annak a feltétele, hogy azt mondhassam én, hogy átérezzem a másik személy súlyát és helyét a saját életemben.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegysület elnöke